

[Hem](#) > ... > [Rättsliga Åtgärder](#) > [Var Och Hur?](#) > [Vilket Lands Lag Gäller?](#) > [Scotland](#)

Vilket lands lag gäller?

Innehåll inlagt av

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Skottland

1 Rättskällor

1.1 Autonoma nationella regler

Skottland har ett eget och distinkt blandrättssystem. När det gäller tillämplig lag finns influenser både från de kontinentala rättssystemen och *common law*. Skottland utgör en separat jurisdiktion inom Förenade kungariket, och det behövs lagvalsregler såväl för "interna" lagkonflikter inom Förenade kungariket som för lagkonflikter som är internationella i egentlig mening. I allmänhet kan sägas att det i de fall då Förenade kungariket är part i ett internationellt instrument som innehåller regler om tillämplig lagstiftning måste det fattas beslut om huruvida reglerna även ska tillämpas på interna lagkonflikter inom Förenade kungariket, även om det oftast inte föreligger någon sådan skyldighet. I skotsk rätt betecknas detta område som internationell privaträtt (*international private law*, *private international law*) eller lagvalsregler (*conflict of laws*).

Precis som i England och Wales grundas många regler numera på tillämpliga EU-förordningar. På privaträttens område rör det sig om förordning nr 593/2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) och förordning nr 864/2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II). *Contracts (Applicable Law) Act 1990* (som införlivade 1980 års Romkonvention) är fortfarande relevant för avtal som ingåtts före den 17 december 2009 (Rom I-förordningen tillämpas på avtal som ingåtts på eller efter det datumet). *Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995* är endast relevant i de situationer som inte omfattas av Rom II-förordningen (förordningen tillämpas på mål där skadan uppstod efter den 11 januari 2009).

På andra områden tillämpas i regel *common law*. På det familjerättsliga området grundas tillämplig lag i Skottland i regel på *common law*, lagstiftning (ofta efter rekommendationer från den skotska lagkommissionen (*Scottish Law Commission*)) samt EU-förpliktelser och internationella förpliktelser.

1.2 Multilaterala konventioner

1961 års Haagkonvention om lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden.

1980 års Romkonvention om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (ersatt av Rom I-förordningen i samband med avtal som ingåtts på eller efter den 17 december 2009).

Haagkonventionen av den 1 juli 1985 om tillämplig lag för och erkännande av trustar.

1.3 Viktiga bilaterala konventioner

Vad vi känner till är Förenade kungariket inte part i några bilaterala konventioner om lagvalsregler.

Det bör dock noteras att även om 1980 års Romkonvention och Haagkonventionerna tillåter en stat att tillämpa något annat lagvalssystem på "interna" lagkonflikter – till exempel konflikter mellan lagstiftningen i England och Wales å ena sidan och lagstiftningen i Skottland å den andra – har Förenade kungariket valt att inte använda sig av denna möjlighet. Bestämmelserna i Romkonventionen (i samband med avtal som ingåtts före den 17 december 2009) och Haagkonventionen är således tillämpliga både på konflikter mellan Förenade

kungarikets olika jurisdiktioner och på internationella lagkonflikter.

2 Tillämpning av lagvalsreglerna

2.1 Tillämpning av lagvalsreglerna ex officio

Utländsk rätt, det vill säga icke-skotsk rätt, tillämpas endast av domstolar i Skottland om så föreskrivs i de nationella lagvalsreglerna och endast om den part som åberopat den utländska rätten yrkat på detta och bevisat innehållet i den utländska rätten. Denna regel är processrättslig till sin natur, och omfattas därför inte av EU-förordningarna.

2.2 Renvoi (återförvisning och vidareförvisning)

Renvoi innebär att domstolen i domstolslandet tillämpar en utländsk lag i en lagvalssituation. Detta kan vara relevant på olika rättsområden, t.ex. på arvs- och familjerättsområdet. Rättspraxis i Skottland när det gäller *renvoi* är dock inte så omfattande. I de relevanta EU-förordningarna (Rom I och Rom II) anges att *renvoi* inte ska tillämpas och samma uppfattning kommer till uttryck i *Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995* i samband med skadegrundande händelser.

2.3 Ändring i anknytning

Denna fråga har lösts så att varje lagvalsregel specificerar den relevanta tidpunkt vid vilken anknytningsmomentet tillämpas. När det till exempel gäller överlåtelse av lös egendom gäller den lag som är tillämplig på den plats där den lösa egendomen fanns när en rättshandling hävdas ha påverkat rätten till egendomen.

2.4 Undantag (ordre public och internationellt tvingande regler)

Skotska domstolar kan vägra tillämpa en i övrigt tillämplig utländsk lag som strider mot grunderna för den skotska rättsordningen. Även om termen "ordre public-förbehåll" inte skulle användas i detta sammanhang, avses med "stridande mot grunderna för rättsordningen i Skottland" att lagen i fråga anses oacceptabel även om man tar hänsyn till att det är ett internationellt mål som skotsk lag inte förväntas vara tillämplig på. Den skotska rättsordningen grundar sig i vissa avseenden på internationella instrument och normer, till exempel Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna.

I Rom I- och Rom II-förordningarna föreskrivs nu dessutom att tvingande forumregler får tillämpas, och att dessa är tvingande oavsett vilken lag som i övrigt ska tillämpas på avtalet. Det finns inte många sådana regler i skotsk rätt, och de som finns ingår främst i författningar som gäller hela Förenade kungariket. Som exempel kan nämnas paragraferna 26 och 30 i lagen om finansiella tjänster och marknader från år 2000 (*Financial Services and Markets Act 2000*), enligt vilka ett investeringsavtal som ingåtts av eller genom förmedling av obehöriga personer eller som en följd av att olaglig information lämnats till kunden inte kan verkställas.

2.5 Utredning om innehållet i utländsk rätt

Innehållet i utländsk rätt ska bevisas som om det vore ett sakförhållande, och det är parterna som måste bevisa innehållet i den. Domstolen ska dra sina slutsatser på grundval av en analys av denna bevisning. Domstolen får inte själva utreda och tillämpa innehållet i utländsk rätt. Om den bevisning som parterna lagt fram är motstridig, måste domstolen avgöra vilken av parterna som verkar ha trovärdigare argument, och i detta syfte undersöka utländska författningar och rättsfall som åberopats i bevisföringen.

Det enda undantaget till regeln om att utländsk lag ska bevisas som om det vore ett sakförhållande är att om Högsta domstolen (*Supreme Court*) i Förenade kungariket handlägger ett överklagande från någon del av Förenade kungariket, kan den tillämpa den lag som gäller i någon annan av Förenade kungarikets jurisdiktioner även om innehållet i den lagen inte bevisats. Det beror på att Högsta domstolen består av domare från alla av Förenade kungarikets jurisdiktioner och anser sig behörig att tillämpa samtliga jurisdiktioners lagstiftning.

Om innehållet i utländsk rätt måste styrkas görs detta i normala fall genom sakkunnigbevisning. Det räcker inte att lägga fram en utländsk författningstext för domstolen, eftersom den inte anser sig kompetent att tolka eller tillämpa utländskt rättsmaterial utan vägledning som ges av någon som är förtrogen med systemet i fråga.

Sakkunnigbevisning kan lämnas av den som är lämpad med hänsyn till kunskap och erfarenhet, även om personen i fråga inte arbetar som praktiserande jurist i det andra landet. Man har exempelvis anlitat personer från den akademiska världen.

I regel gäller att om parterna är oeniga om innehållet i utländsk rätt, måste detta styrkas genom muntlig bevisning från experter, varvid dessa kan hänvisa till dokumentation som kan läggas fram för domstolen. Om ingen oenighet råder kan parterna helt enkelt komma överens sinsemellan, eller inkomma med en edsvuren utsaga (*affidavit*).

Utländsk rätt antas motsvara skotsk rätt. Antagandet kan givetvis motbevisas genom bevisning som på ett tillfredsställande sätt styrker den utländska rättens (annorlunda) innehåll.

3 Lagvalsregler

3.1 Avtalsförpliktelser och rättsakter

I fall som gäller avtalsförpliktelser och omfattar lagval är bestämmelserna i Rom I-förordningen tillämpliga (förordning (EG) nr 593/2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser). Universalitetsprincipen innebär att om en viss lag anges i Rom I-förordningen ska denna tillämpas oavsett om den är en EU-medlemsstats lag eller inte.

Rom I-förordningen är inte tillämplig på bevis- eller procedurfrågor, som fortfarande omfattas av domstolslandets lag. Ett undantag är bevisbörderegler, som enligt Rom I-förordningen ska regleras av den lag som är tillämplig på avtalet enligt förordningen. Tolkning av preskriptionstider, fullgörande och följder av att inte fullgöra en förpliktelse regleras av tillämplig lag enligt förordningen.

De viktigaste reglerna i Rom I-förordningen är följande. I sådana fall där parterna har gjort ett uttryckligt lagval, eller där ett lagval klart framgår av avtalsvillkoren eller av övriga omständigheter, är det den lagen som ska tillämpas.

Valfriheten är dock begränsad i flera avseenden. I artikel 3 i Rom I-förordningen föreskrivs att när ett lagval har gjorts men alla andra *omständigheter av betydelse* föreligger i ett annat land, får lagvalet inte hindra tillämpningen av sådana lagregler i det landet som inte kan avtalas bort. I artikel 9 föreskrivs att internationellt tvingande regler ska tillämpas, även om parterna inte har utövat sin rätt att välja lag. När det gäller konsument- och anställningsavtal kan ett val av tillämplig lag dessutom i allmänhet inte beröva konsumenten eller den anställde skyddet av tvingande regler enligt det system som skulle ha varit tillämpligt i avsaknad av valfrihet.

I fall där det inte gjorts något uttryckligt lagval, eller där lagvalet inte klart framgår, anges ytterligare regler för att fastställa tillämplig lag i artikel 4 i Rom I-förordningen. Dessa är ofta knutna till var den part som inte betalar för varan eller tjänsten har sin vanliga vistelseort, t.ex. en säljare av en produkt, långgivaren i en banktransaktion, eller borgensmannen i ett borgensavtal. Denna presumtion kan motbevisas till förmån för ett land med vilket avtalet uppenbart har en närmare anknytning. I rättspraxis angående Romkonventionen, som fortfarande kan vara relevant i samband med tolkningen av Rom I-förordningen, bekräftas att för att presumtionen ska kunna motbevisas måste faktorerna tydligt tala för det andra landet. I det viktiga skotska rättsfallet Caledonia Subsea mot Microperi SA gick de flesta domare längre och konstaterade att presumtionen endast bör anses motbevisad om det med hänsyn till de exceptionella omständigheterna i målet saknade verklig betydelse var den som står för prestationen hade sin vanliga vistelseort.

3.2 Utomobligatoriska förpliktelser

Rom II-förordningen (förordning (EG) nr 864/2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser) är tillämplig på utomobligatoriska förpliktelser på privaträttens område i situationer som innebär en lagkonflikt. För att reglerna i förordningen ska gälla måste en skada ha uppkommit eller kunna uppkomma. Skada definieras som alla "följder" av skadeståndsgrundande händelser (*tort/delict*), obehörig vinst, tjänst utan uppdrag (*negotiorum gestio*) eller oaktsamhet vid ingående av avtal (*culpa in contrahendo*). Rom II-förordningen gäller inte i ärekränkingsmål eller en motsvarande talan enligt utländsk lag.

Enligt Rom II-förordningen är huvudregeln att lagen i det land där skadan uppkom ska tillämpas. Särskilda regler avgör tillämplig lag för vissa typer av utomobligatoriska förpliktelser, däribland produktansvar, otillbörlig konkurrens, miljöskador och immaterialrättsintrång. I förordningen anges även regler för obehörig vinst, tjänst

utan uppdrag eller oaktsamhet vid ingående av avtal. Enligt förordningen får parterna i vissa fall välja vilken lag som ska vara tillämplig lag. Förordningen innehåller dock begränsningar för vilken rätt som kan uteslutas. Begränsningarna grundas på reglerna i förordningen, regler i domstolslandets nationella rätt och bestämmelser om att utesluta regler i ett annat land än det land som valts om alla omständigheter av betydelse för situationen vid den tidpunkt då skadan uppkom avser det landet.

I Skottland finns det fall där Rom II-förordningen inte är tillämplig om antingen *Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995* eller *common law* är tillämplig.

3.3 Personalstatut

Hemvist

Begreppet oäkta barn avskaffades i Skottland genom paragraf 21 i *Family Law (Scotland) Act 2006*. I paragraf 22.2 i 2006 år lag anges därför att om a) föräldrarna till ett barn under 16 år har hemvist i samma land, och b) barnet bor hos den ena eller båda föräldrarna ska barnets hemvist vara densamma som föräldrarnas hemvist. I andra fall ska barnets hemvist enligt paragraf 22.3 avgöras av det land som barnet för tillfället har närmast anknytning till.

Personer över 16 år har kvar sin ursprungliga hemvist till dess de själva väljer hemvist. För att kunna få en ny hemvist (vald hemvist) måste de vara faktiskt bosatta inom den berörda jurisdiktionen och ha för avsikt att fortsätta vara bosatta där tills vidare eller permanent. Om en person lämnar en vald hemvist, gäller den ursprungliga hemvisten till dess en ny hemvist valts.

En makes hemvist bestäms inte längre av den andre makens hemvist, utan är föremål för en separat bedömning.

I paragraf 1 i *Domicile and Matrimonial Proceedings Act 1973* föreskrivs att en gift kvinna ska ha samma rättigheter som andra personer när det gäller hemvist. Om kvinnan gifte sig före 1973 års lag (och enligt den gamla lagen därmed förvärvade sin makes hemvist) ska hon dock behålla denna hemvist till dess hon flyttar och själv väljer en ny hemvist.

Namn

Rätten att namnge ett barn ingår i en förälders rättigheter och skyldigheter. Enligt paragraf 11 i *Children (Scotland) Act 1995* ska domstolen sätta barnets bästa i främsta rummet i alla tvister som rör föräldrars rättigheter och skyldigheter.

Vuxna har i allmänhet rätt att använda vilket namn de vill i Skottland, så länge detta inte sker i bedrägligt syfte. En person som är över 16 år och vars födelse har registrerats i Skottland, eller som lagligen har adopterats i Skottland, kan ansöka till den skotska registreringsmyndigheten (*National Records of Scotland*) om namnändring. Det är dock inte obligatoriskt att använda sig av denna tjänst. Mer information om namnändring finns på den [skotska registreringsmyndighetens \(National Records of Scotland\) webbplats](#).

Rättskapacitet

Förmågan att själv ingå avtal, upprätta ett testamente m.m. regleras av olika lagar beroende på vilket ärende frågan om rättskapacitet avser. I vissa fall är *Age of Legal Capacity (Scotland) Act 1991* relevant. Enligt *Age of Legal Capacity (Scotland) Act 1991* har en person över 16 år rättskapacitet att ingå avtal. Yngre personer har rättskapacitet i vissa fall som anges i lagen.

3.4 Fastställande av förhållandet mellan föräldrar och barn, inklusive adoption

Enligt skotsk rätt har föräldrar (och vissa andra personer som har rättskapacitet att ta hand om ett barn) föräldrarättigheter och föräldraansvar. Bestämmelserna på området bygger på föräldrars rättigheter och skyldigheter enligt *Children (Scotland) Act 1995*. Skotsk rätt ska alltid tillämpas då skotska domstolar har behörighet, med förbehåll för bestämmelserna i 1996 års Haagkonvention och Bryssel IIa-förordningen. Adoptionsärenden i Skottland avgörs i enlighet med *Adoption and Children (Scotland) Act 2007*.

3.5 Äktenskap, ogifta/sammanboende par, partnerskap, äktenskapsskillnad, separation, underhållsskyldighet

Ett äktenskap är endast giltigt i Skottland om vissa villkor är uppfyllda. Båda parterna måste vara fria att ingå äktenskap, ha full rättskapacitet och ha samtyckt till äktenskapet.

I paragraf 38.1 *Family Law (Scotland) Act 2006* (nedan kallad *2006 års lag*) föreskrivs dessutom att äktenskapet måste uppfylla de formella kraven på den plats där det ingås. Detta omfattar vigselceremonins och dess delars giltighet, t.ex. huruvida vissa ord måste användas, huruvida vigseln måste äga rum på en viss plats och huruvida äktenskap kan ingås av ombud.

En persons behörighet att ingå äktenskap bestäms av dennes hemvist omedelbart före äktenskapets ingående (paragraf 38.2 i *2006 års lag*). I Skottland är man behörig att ingå äktenskap när man har fyllt 16 år. Båda parter måste ha inhämtat den andra partens genuina och allvarligt menade samtycke till äktenskapets ingående.

Efter införandet av *Marriage and Civil Partnership (Scotland) Act 2014* erkänner Skottland numera även samkönade äktenskap. Detta innebär både samkönade äktenskap som ingåtts i Skottland och samkönade äktenskap som ingåtts i utomlands.

Förutsatt att det inte finns något äktenskapshinder kan vem som helst gifta sig i Skottland. Det finns inget krav på bosättning i Skottland för par som vill gifta sig i Skottland. Personer med hemvist utanför EU kan dock behöva ett inresetillstånd.

Registrerade partnerskap och samkönade äktenskap

I enlighet med *Civil Partnership Act 2004* (nedan kallad *2004 års lag*) erkänns även registrerade partnerskap i skotsk rätt. I paragraf 85 i *2004 års lag* föreskrivs att ett registrerat partnerskap ingås när två personer av samma kön har fyllt i och undertecknat bilagan om registrerat partnerskap inför två vittnen som är 16 år eller äldre och en auktoriserad registrator (som samtliga måste vara fysiskt närvarande).

I *2004 års lag* finns också särskilda bestämmelser för registrerade partnerskap som ingåtts utanför Förenade kungariket. Ett utländskt samkönat registrerat partnerskap som lagligen har ingåtts utanför Förenade kungariket ska behandlas som ett skotskt registrerat partnerskap, förutsatt att det uppfyller vissa kriterier i *2004 års lag*.

Samboförhållanden

Huvudregeln i Skottland är att om ett par lever som om de vore gifta ger deras samboförhållande upphov till vissa rättigheter och skyldigheter. I *2006 års lag* föreskrivs rättigheter för sambor (som gäller både samkönade par och par av olika kön). I paragraf 26 föreskrivs exempelvis rättigheter i vissa hushållsartiklar, i paragraf 27 hänvisas till rätt till en viss summa pengar och viss egendom, paragraf 28 innehåller ekonomiska bestämmelser vid en separation, paragraf 29 innehåller ekonomiska bestämmelser i händelse av att en av parterna i ett samboförhållande avlider utan att ha upprättat ett testamente, och paragraf 30 innehåller bestämmelser om utfärdande av skyddsorder för att förhindra kränkningar och övergrepp.

Äktenskapsskillnad och hemskillnad

När det gäller äktenskapsskillnad och hemskillnad innehåller den brittiska lagstiftningen (nämligen *Domicile and Matrimonial Proceedings Act 1973* och *Civil Partnership Act 2004*) bestämmelser om när skotska domstolar har behörighet i ärenden som rör äktenskapsskillnad och upplösning av äktenskap. Mer information finns på det [skotska domstolsverkets](#) webbplats.

Underhåll

När det gäller underhåll tillhandahåller *Department for Work and Pensions* en lagstadgad tjänst för [underhåll till barn](#) i hela Storbritannien.

I Skottland finns det även bestämmelser i *Family Law (Scotland) Act 1985* om underhållsskyldigheter gentemot familjemedlemmar, såsom makar och barn. En underhållsskyldighet är en skyldighet att tillhandahålla så mycket stöd som anses rimligt i det enskilda fallet.

3.6 Makars förmögenhetsförhållanden

Skottland har ett system för ekonomisk ersättning i samband med äktenskapsskillnad eller upplösning av ett registrerat partnerskap. Man måste ta hänsyn till vissa principer i skotsk rätt vid fastställandet av vem som har rätt till ekonomisk ersättning och vid bodelningen. Dessa principer anges i *Family Law (Scotland) Act 1985*.

Huvudregeln i skotsk rätt är att nettovärdet av giftorättsgodset ska delas lika mellan parterna såvida det inte finns skäl som talar mot lika fördelning. Giftorättsgods definieras som all egendom som tillhör det gifta paret (eller det par som ingått ett registrerat partnerskap) som införskaffats före eller under äktenskapet (eller det registrerade partnerskapet). I paragraf 9 i 1985 års lag anges vilka principer man ska ta hänsyn till vid ett beslut om egendomsordningen vid en äktenskapsskillnad eller en upplösning av ett registrerat partnerskap. Dessa principer är till hjälp när man ska avgöra huruvida giftorättsgodset ska delas lika mellan parterna, eller om en part eller registrerad partner bör få en större del än den andra.

3.7 Arv och testamente

När det gäller intestatarv (dvs. när det inte finns något testamente) ska lagen i det land där arvlåtaren var bosatt vid sitt frånfälle tillämpas vid arv av lös egendom. Lagen i det land där egendomen var belägen vid bortgången ska emellertid tillämpas vid arv av fast egendom. Samma regel är tillämplig när det är fråga om legala rättigheter (det vill säga sådan arvsrätt till en andel av den avlidnes kvarlåtenskap som inte kan upphävas genom testamente). Dessa legala rättigheter ska beaktas både vid intestatarv och vid arv genom testamente. Notera att enligt skotsk rätt kan legala rättigheter för närvarande endast göras gällande mot lös egendom i dödsboet. De kan därför endast göras gällande om den avlidne hade hemvist i Skottland vid sin bortgång. Om det finns ett testamente bestäms testatorns behörighet att upprätta ett sådant av lagen i det land där testatorn hade hemvist den dag testamentet upprättades, när det gäller lös egendom, och lagen i det land där egendomen är belägen, när det gäller fast egendom.

Enligt *Wills Act 1963* är ett testamente formellt giltigt (uppfyller kraven beträffande form, antal vittnen m.m.) om det upprättats i enlighet med lagen i det land där testamentet verkställdes (undertecknades och bevittnades), lagen i det land där testatorn hade sin hemvist, sin vanliga vistelseort eller var medborgare vid tidpunkten för verkställigheten, lagen i det land där testatorn hade sin hemvist, sin vanliga vistelseort eller var medborgare vid tidpunkten för sin bortgång. Ett testamente är också formellt giltigt i fråga om arvsrätt till fast egendom om det överensstämmer med lagen i det land där egendomen finns.

Ett testamente som avser lös egendom är materiellt giltigt (uppfyller kraven beträffande den andel av kvarlåtenskapen som kan testamenteras m.m.) om det är förenligt med lagen i testatorns hemvistland på dödsdagen. Ett testamente avseende fast egendom är materiellt giltigt om det är förenligt med lagen i det land där egendomen var belägen på dödsdagen.

Ett testamente ska tolkas enligt den lag som testatorn har avsett, vilket uttryckligen kan anges eller implicit framgå av det språk som testamentet upprättats på. I annat fall antas tillämplig lag vara lagen i det land där testatorn hade hemvist vid den tidpunkt då testamentet upprättades, när det gäller lös egendom. Denna regel gäller sannolikt även fast egendom. Om tillämplig lag inte klart framgår av testamentet har i undantagsfall lagen i det land där testatorn hade sin hemvist vid sin bortgång tillämpats.

Notera att paragraf 4 i 1963 års lag har följande lydelse:

”Tolkningen av ett testamente ska inte ändras till följd av ändringar av testatorns hemvist efter det att testamentet upprättades.”

Den materiella giltigheten av ett påstått återkallande av ett testamente avgörs av lagen i det land där testatorn hade sin hemvist vid tidpunkten för det påstådda återkallandet, när det gäller lös egendom, och lagen på den plats där den fasta egendomen är belägen, om återkallande påverkar den egendomen. Ett testamente som innebär att ett tidigare giltigt testamente eller ett testamentsförordnande i ett tidigare giltigt testamente återkallas är formellt giltigt om det överensstämmer med lagen i ett land där det återkallade testamentet skulle ha betraktats som korrekt verkställt.

3.8 Sakrätt

Huruvida egendom ska klassificeras som lös eller fast avgörs enligt lagen på den plats där egendomen finns.

När det gäller fast egendom tillämpas lagen på den plats där egendomen finns. Detta gäller alla frågor som rör transaktionen, inbegripet rättskapacitet, formaliteter och materiell giltighet. Det finns en skillnad mellan överlåtelse av mark eller annan fast egendom, och det avtal som reglerar parternas rättigheter och skyldigheter i samband med överlåtelsen, där det senare regleras av särskilda lagvalsregler (framför allt enligt Rom I-förordningen).

Vid överlåtelse av materiell lös egendom är tillämplig lag lagen i det land där egendomen fanns vid tidpunkten för den händelse som påstås ha påverkat ägandeförhållandet. Ett bevis på äganderätt till materiell lös egendom som förvärvats i enlighet med denna allmänna regel erkänns i regel som giltigt i Skottland. Avtalsfrågor regleras av Rom I-förordningen.

3.9 Insolvens

Förenade kungariket är part i rådets förordning nr 1346/2000 om insolvensförfaranden. I denna anges relevanta regler i insolvensförfaranden som innebär att gäldenären helt eller delvis berövas rådigheten över sina tillgångar och att en förvaltare utses, om gäldenärens huvudsakliga intressen finns i en EU-medlemsstat (med undantag av Danmark). Om de skotska domstolarna är behöriga (vilket är fallet om gäldenärens huvudsakliga intressen fanns i Skottland, som antas vara platsen för företagets säte) ska skotsk lag tillämpas.

I mål som faller utanför tillämpningsområdet för förordning nr 1346/2000 ska skotsk lag tillämpas om skotska domstolar har och utövar behörighet.

Senaste uppdatering: 07/06/2021

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.